

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 9

Kapittel 8: Seier i vest

En filosofi vil bare føre sin idé til seier hvis den forener de modigste og mest energiske elementene i sin tid og sitt folk i sine rekker, og setter dem inn i de solide formene til en kamporganisasjon."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, bind 2, kapittel V

Wehrmachts styrker var i gang med opprenskningsoperasjoner i Norge da Hitler-von Mansteins vestoffensiv begynte 10. mai. En tysk fremrykning gjennom Ardennene appellerte spesielt til Hitler, fordi den ikke gikk inn i Nederland. I motsetning til hva som er vanlig i historieskrivningen, var han ikke interessert i å samle opp utenlandsk eiendom, men ønsket å begrense og avslutte konflikten så raskt som mulig for å hindre at den spredte seg. I sine krigsdirektiver, som ble utstedt til alle Wehrmachts øverstkommanderende på vestfronten i flere måneder før felttoget i 1940 startet, understreket Føreren gang på gang at ingen krenkelser av de

nøytrale landene skulle tillates. I sitt aller første direktiv for krigføringen slo han fast at "nøytralitetsforsikringene som Holland, Belgia, Luxembourg og Sveits hadde gitt oss, skal overholdes til punkt og prikke". I sitt andre direktiv beordret han at "innseilingen til Østersjøen skal minelegges uten å krenke nøytralt territorialfarvann" (38, 41). Senere understreket han overfor Kriegsmarine: "Nøytraliteten til alle nøytrale stater skal respekteres fullt ut" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4. august 1939"). Disse direktivene var topphemmelige militære ordrer som ble offentliggjort for første gang lenge etter krigens slutt (i 1964).

I skarp kontrast til Hitlers samvittighetsfulle respekt for suvereniteten til nøytrale nasjoner i kampens periferi, planla de allierte sjefene å okkupere Belgia med det britiske ekspedisjonskorpset under ledelse av general lord Gort og det franske XVI. korpset under ledelse av general Fagalde i hvert fall allerede 24. oktober 1939. Den såkalte Dyle-planen hadde fått navnet sitt fra en elv der Gorts hær planla å koble seg sammen med belgiske styrker foran Antwerpen. Denne "personlige og hemmelige instruksen" (Innes, 117) ble formidlet til det belgiske hovedkvarteret, der kommandantene helhjertet sluttet seg til bruddet på sitt eget lands nøytralitet. Med et nikk fra Belgias kong Leopold III omgjorde general Georges, som representerte den franske overkommandoen, "den foreløpige Dyle-planen til en endelig ordre" den 14. november (ibid.). Da Hitler fikk vite om det belgiske forræderiet, beordret han straks sin Wehrmacht til å forberede en erobring av Nederland før de kunne slutte seg til de engelsk-franske hærene. De demokratiske myndighetene i disse små nasjonene håpet å tjene på en alliert seier, nærmere bestemt at de lett kunne stjele nye territorier på Nord-Tysklands bekostning for å huse sine voksende befolkninger.

Etter at Englands forsøk på å erobre Norge var forpurret, måtte de alliertes andre trussel gjennom Nederland avverges minst like grundig. Klokken 05.45 den 10. mai - bare to timer før de britiske og franske styrkene rykket inn i Nederland - slo derfor Luftwaffes fly til mot flyplasser i Belgia.

Det desidert største hinderet for Hitlers offensiv var Eben Emael i Belgia, verdens kraftigste og teknologisk mest avanserte festningsverk. I militære kretser ble den ansett som "uinntagelig", og den var ikke bare nøkkelen til forsvaret av Liège, men til hele felttoget på Vestfronten. Bare dens eksistens hadde overbevist så godt som alle generaler - tyske og allierte - om at den enten ville knekke eller lamme den tøffeste offensiven som ble satt inn mot den. Eben Emaels underjordiske stilling var uangripelig for bakkestyrker som ikke var i stand til å omgå fortet, og bunkerne var helt ugjennomtrengelige for de største flybomber, til og med for tunge artillerigranater. Fortet dominerte fullstendig det strategiske knutepunktet for Hitlers offensiv, der elven Meuse og Albert-kanalen krysset hverandre. Kanalens sluser ble kontrollert av observatører i festningen. Selve eksistensen av den

belgiske befestningen hadde blitt brukt av den tyske generalstabens strateger som et argument mot von Mansteins plan. Konvensjonelle styrker kunne riktignok aldri komme forbi Eben Emael.

Nok en gang oppsøkte Føreren en mann som hadde blitt skjøvet i bakgrunnen av Hærens overkommando på grunn av sine innovative ideer. General Kurt Student mente at man kunne overraske forsvarsverkene med et minimum av tap av menneskeliv ved å la soldater lande usett i seilfly. Hitler konfererte med Student, og de utarbeidet detaljene for et angrep på Eben Emael ved daggry. Dette planlagte angrepet var så viktig at Føreren utsatte hele vestoffensiven til fortet var erobret, noe hele felttoget var avhengig av.

I 7 500 fots høyde løsnet de uforlignelige Ju 52-flyene, som trakk 39 DFS 230, sine trevingede ladninger og snudde ved den tyske grensen, slik at glideflyene - som hver hadde med seg åtte tungt bevæpnede fallskjermjegere og sprengstoffekspertes - kunne lande på broer langs Meuse-elven og Albert-kanalen, inkludert Eben Emael, i total stillhet. Landingene var feilfri og fullstendig ubemerket av forsvarerne. Selv om de ble tatt fullstendig på sengen, kjempet de tilbake med stor voldsomhet og dyktighet. Men da de kom seg over sjokket over å møte tyske soldater på taket av det uovervinnelige fortet sitt, hadde fallskjermssoldatene slått ut to 120 mm kanoner og ni 75 mm kanoner, med andre ord alt fortets artilleri på oversiden. I løpet av 24 timer hadde den angivelig "uinntakelige" bastionen med 700 elitesoldater falt for 70 seilflytropper, som mistet seks drepte og 20 sårede. Gjennom det enorme hullet i de alliertes forsvar som dette verdens mektigste festning hadde etterlatt seg, strømmet Wehrmachts offensiv inn over Belgia.

I mellomtiden erobret andre seilflytropper raskt broene ved Veldwezelt og Vroenhaven, som de tyske styrkene stormet over. Hitler, general Student og hans fallskjermstropper utførte et militært mirakel uten sidestykke; den viktigste aksjonen under hele felttoget, og en av de største og mest unike seirene i krigshistorien. Som det heter i *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (s. 141, bind I): "Man hadde ikke tatt hensyn til den fantasifulle teften til Adolf Hitler, som hadde vist personlig interesse for planleggingen av den overraskende erobringen av broene over Albertkanalen, til tross for O.K.W.'s skepsis."

På bare en uke ble de britiske og franske hærene drevet ut av Belgia. De allierte hærene ble fullstendig overrumplet av den uventede kapitulasjonen i Eben Emael, og snublet bakover for å krype sammen bak et annet festningsverk de anså som usårbart - Maginot-linjen. Den samme mentaliteten fra første verdenskrig som dominerte den tyske generalstabens, forsteinet den franske strategien. Men Føreren så ut over de utdaterte konvensjonene. I henhold til planen hadde han utarbeidet sammen med von Manstein, skulle Luftwaffe tømme luftrommet for fiendtlige fly samtidig som det bombarderte de allierte bakkestyrkene, som ble maltraktert av

panservogner, sprengt av mobilt artilleri og nedkjempet av infanteriet. Den nasjonalsosialistiske samarbeidsånden hadde på en vakker måte koordinert alle disse ulike kampelementene til en rask, alltid fremadstormende, kontinuerlig Blitzkrieg som holdt den tallmessig overlegne fienden ute av balanse.

Overalt hvor franskmennene eller britene forsøkte å gjøre motstand, fikk de knockout-slag, hvorpå tyskerne løp videre til neste mål, uten å gi fienden tid til å puste, enn si svare. Tempoet og brutaliteten i denne taktikken gjorde snart de allierte styrkene nervøse. Den 20. mai, bare ti dager etter at offensiven startet, var de franske og britiske bakkestyrkene splittet i to. Tidevannet hadde snudd. Da krigen begynte å gå mot dem, forsøkte de tappert å gjenvinne det tapte initiativet ved å improvisere en kraftig motoffensiv mot 7. panserdivisjon, som så vidt hadde nådd slutten på sine forsyninger ved å rykke frem til Cambrai. De allierte sjefene forsto pansernes prekære stilling, og tenkte raskt og satte inn to nye britiske og franske stridsvognbataljoner hver, noe som ga tyskerne, som hadde lite ammunisjon, et kraftig overtak i antall og truet dem med utslettelse. I nærheten av Arras overrasket franske Char B-stridsvogner tysk panser på nært hold, og ødela Panzer Mark IV, tre av Wehrmachts eneste tunge stridsvogner, på kloss hold.

De alliertes slag kunne ha lyktes hvis ikke 7. panser hadde vært ledet av en mann som senere skulle gjøre seg bemerket i Nord-Afrika - general Erwin Rommel. Han iscenesatte en falsk retrett. Da franskmennene fulgte gledestrålende etter, svingte han plutselig panservognen rundt mot dem, blodige og stoppet deres fremrykning, og spredte deretter de forskrekkede britene, som antok at han evakuerte Cambrai. Da en av kolonnene hans ble stanset i en landsby av tjue tunge franske stridsvogner, beordret han en enkelt Panzer IV til å overraske fiendens bakre del. Mannskapet stormet mot fienden og avfyrte sine 75 mm kanoner på kloss hold, slo ut 14 av de store Char B-stridsvognene på rundt tjue minutter og tvang resten til å overgi seg. Ikke en eneste gang under hele felttoget hadde de allierte oppnådd noe i nærheten av en så spektakulær aksjon. Selv om hver av panservognene hans sto overfor fem av fiendens panservogner, holdt Rommel de allierte i sjakk lenge nok til at Stuka-stupbombeflyene kunne ankomme og knuse samtlige franske og engelske stridsvogner i felten.

Dagen etter, 21. mai, svingte den tyske offensiven nordover mot kanalthavnene Boulogne og Calais for å avskjære all videre hjelp fra Storbritannia. B.E.F.s soldater innså hvor viktig dette var, og satte i gang et desperat forsvar som varte i fem dager med intens beskytning og luftangrep. Da disse viktige havnebyene falt, satte de allierte i gang en ny, tallmessig overveldende motoffensiv som involverte britiske styrker og den franske 1. armé fra nord, mens den franske 7. og 10. armé angrep fra sør; i mellom dem befant mesteparten av det tyske panservernet seg. Ytterligere R.A.F. *Spitfires* og *Hurricanes* fløy inn fra sine engelske baser for å gi

dekning mot franske Dewoitines, Blochs og Morane-Saulniers. Mens Messerschmitts flokket seg med dem i luftrommet høyt over dem, brøt Stuka-stupbombere opp det fransk-britiske motangrepet, som ble ytterligere pulverisert av tungt artilleri, og deretter gitt *nådestøtet* av infanteriet. Den fransk-britiske tilbaketrekningen ble gjenopptatt, denne gangen i retning Paris.

Men de alliertes sak var ennå ikke tapt. Mange franske arméer var fortsatt in-takte med all sin ammunisjon og alle sine forsyninger, mens panserstyrkene, etter to uker med utrettelig hard kjøring og kamp, var nede i 30 %. General Maxime Weygand, som hadde kommandoen over alle de allierte styrkene, var i ferd med å sette i gang et storangrep for å gjenerobre Cambrai, der det svake tyske forsvaret ikke kunne forventes å stå imot de åtte allierte divisjonene som ble satt inn mot dem. For at operasjonen skulle lykkes, var det imidlertid avgjørende med hjelp fra britiske bakkestyrker, særlig stridsvogner, og ikke minst støtte fra RAF. Weygands angrep så ut til å lykkes, og var faktisk allerede i gang, da britene til hans store forbauselse snudde og løp mot Dunkerque. General lord Gort, som hadde ansvaret for B.E.F., hadde fått personlig ordre fra den nye statsministeren, Winston S. Churchill, om å forlate sine franske og belgiske allierte i felten uten å varsle dem. Weygand-offensiven kollapset, og Frankrikes skjebne var beseglet. Churchill fordømte høylytt kong Leopold som "en forræder", selv om monarken hadde varslet ham fem dager før Belgia kapitulerte; det var fem dager mer enn britene ga sine allierte på kontinentet.

Den 5. juni begynte Wehrmachts operasjoner mot de gjenværende allierte styrkene i sør. Allerede dagen etter brøt tyske styrker gjennom nedre Somme og nådde elven Aisne, og like etter beseiret de de beslutsomme soldatene fra den franske 10. armé (som tyskerne hyllet spesielt for deres håpløse mot etter våpenhvilen). De fikk selskap av infanterister fra den britiske 51. Highland Division, som, avskåret fra sine kamerater på vei til Dunkerque, flyktet til St. De var ikke så heldige, og overga seg den 12. juni. Noen dager før disse katastrofale hendelsene hadde lord Gorts ulykkelige soldater stimlet sammen på strendene ved Dunkerque - 220 000 av dem, sammen med 120 000 franskmenn og belgiere. Pansertroppene løp opp til klippene med utsikt over de demoraliserte allierte som satt på huk i sanden.

De tyske kommandantene var i ferd med å stille dem et ultimatum de ikke kunne avslå - overgi seg eller bli tilintetgjort - da et direktiv fra Føreren beordret styrkene hans til å holde tilbake ilden slik at de allierte kunne evakuere. Alle i Wehrmacht var lamslått av vantro. Fire år senere forklarte Hitler til den belgiske SS-lederen Leon DeGrelle at han lot britene slippe unna ved Dunkerque, fordi han på det tidspunktet fortsatt nærmet håp om deres vennskap og samarbeid: "Ved å tvinge dem til enten kapitulasjon eller tilintetgjørelse ville de aldri ha vært i stand til å forhan-

dle." Ved å la dem dra hjem ville de britiske myndighetene og det britiske folket selv forstå hans gest for det den var: et oppriktig skritt mot en slutt på kampene og begynnelsen på forsoning.

I stedet snudde Churchill og hans propagandister Hitlers utrolige tilbud, som var historisk unikt i sin generøsitet, på hodet. Fredsforsøket ble fremstilt som et nederlag som skyldtes at han ikke klarte å knuse de engelske soldatene, selv midt under tilbaketog. Dermed stivnet den britiske moralen i hjemlandet, fordi tyskerne ble fremstilt som frustrerte og beseirede. Det bedragne britiske folket fikk aldri vite at deres sønner, ektemenn, fedre og brødre var blitt reddet, ikke ved at en provisorisk flotilje av yachter krysset Kanalen, men ved at Føreren nektet å utgyte mer arisk blod i en krig som var fremprovosert av jødene.

Det såkalte "mirakelet i Dunkerque" var helt og holdent Adolf Hitlers verk. Selv om gesten hans var velment, var den helt bortkastet for myndighetene i London. De mer enn en halv million fiendtlige soldatene han skånet i 1940, ville ikke sette pris på det han hadde gjort for dem, takket være dyktig propaganda fra Churchill og andre. De kom tilbake de neste årene, ikke som de vennene han hadde håpet å gjøre dem til, men som hevnlystne mordere. Det hadde vært bedre om han hadde slaktet dem ned til siste mann, enn om han hadde forsøkt å sende dem hjem som sendebud for sin gode vilje, noe de ikke var i stand til å forstå.

En slik tilintetgjørelse ville uansett ikke ha vært nødvendig. Hvis lord Gort og hans B.E.F. hadde fått muligheten til å overgi seg i en fullstendig håpløs situasjon på strendene ved Dunkerque, ville de ha blitt tvunget til å legge ned våpnene, akkurat som deres kamerater i 51. høylandsdivisjon måtte gjøre i en lignende situasjon ved St. Englands ledende militærhistoriker, Sir Basil Liddell Hart, sa om Dunkerque at "aldri har en større katastrofe vært lettere å forhindre" (Walsh, 42). Mens Churchill fornektet det offentlig og vred den skammelige tilbaketrekningen fra Dunkerque til en britisk triumf, beskrev han det privat som "en kolossal militær katastrofe" (ibid., 43). General Ironside, sjef for den keiserlige generalstaben, betrodde Anthony Eden: "Dette er slutten på det britiske imperiet" (ibid.).

Mindre enn to uker etter at den siste Tommy seilte hjem, gikk tyske styrker inn i Paris. Som i Warszawa stakk de ansvarlige politikerne som hadde erklært krig mot riket, av og etterlot sitt eget folk i nederlagets vold. Philippe Petain, den ærverdige helten og generalen fra første verdenskrig, dannet en ny regjering, som godtok våpenhvilen den 25. juni. Petain var et klokt valg, for Føreren respekterte ham, og derfor var kapitulasjonsvilkårene milde, noe Hitlers generøse behandling av den franske flåten var et bevis på. Selv de fiendtlige innstilte forfatterne av en Time-Life-bok (*The Luftwaffe*, s. 44) måtte innrømme at "de to felttogene - i Skandina-
via og en måned senere over Vest-Europas sletter - var blant de mest strålende militære operasjonene i moderne tid". I så fall skyldtes deres suksess i over-

veldende grad Adolf Hitlers geniale fantasi og den nasjonalsosialistiske staten han skapte. Ingen annen nasjon i historien, som var i mindretall og ofte også teknologisk underlegen, kunne ha slått så mektige motstandere på så kort tid. Noe lignende hadde aldri skjedd før.

Felttoget i vest ble vunnet av Führerens dristighet og teft, som først og fremst kom til uttrykk gjennom hans SS-menn, hvis avgjørende bragder i kamp ble unngått av aristokratiske snobber i den tyske generalstab. Men tropper fra *Leibstandarte Adolf Hitler* (Adolf Hitlers livgarde) inntok de strategiske nederlandske kanalene før de kunne sprenges, og gjorde dermed *Blitzkrieg* mulig. De inntok Rotterdam på tre dager, og gikk i spissen for hele offensiven ved å rykke 120 kilometer frem gjennom fransk territorium på 24 timer. Etter å ha erobret Somme i et lynangrep, sprengte SS-regimentet *Totenkopf* ("Dødens hode") veien åpen til Paris. Takket være deres enestående soldatstyrke knuste den unge ariske manndomsånden det jødiske demokratiets gamle verden på slagmarkene i Frankrike. De allierte - alle deres stridende menn og fabrikkarbeidere - hadde vært patetiske dupper for jødiske agendaer som ikke hadde noe å gjøre med å "redde Polen", "forsvare de nøytrale statene" eller "stoppe nazistenes verdenserobring i Frankrike". Dette var de åpenbare og åpenbare sjibboletene som var følelsesmessig konstruert for ikke-jødisk konsum.

Hitlers suksess, som fortsatt fremstilles som en "tragedie" av hofthistorikere og mediepropagandister, var i virkeligheten en triumf for nasjonalsosialistenes organisering og overlegne kampevner over de bedragerske håndlangerne og ideologiske dvergene i jødeherjede stater som var innstilt på rasemessig selvmord. Vestfelttoget demonstrerte at en rasebevisst, hel-arisk gruppe krigere kan beseire en tallmessig overlegen, raseblandet fiende, som britene, franskmennene og nederlenderne, med sine fargede kolonitropper fra India, Senegal og Indonesia.

